

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«20» 02 2023 року

Старший слідчий 1-го відділу слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області капітан юстиції Дреєва Олександра Сергіївна, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42022112320000269 внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань від 17.03.2022. за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 438, ч. 2 ст. 15 ч. 2 ст. 438 КК України, керуючись ст. ст. 40, 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Кашина Олександра Володимировича
(рос.- **Кашин Александр Владимирович**), 18.06.1993 р.н.,
громадянина РФ, зареєстрованого за
адресою: РФ, м. Ярославль,
вул. Пригородна, 12, кв. 18,
військовослужбовця 2 оперативної роти
Управління Федеральної служби військ
Національної гвардії РФ по Ярославській
області -

про те, що він обґрунтовано підозрюється у вчиненні злочинів, передбачених ч. 2 ст. 438, ч. 2 ст. 15 ч. 2 ст. 438 КК України, тобто у вчиненні інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаних з умисним вбивством, а також у вчиненні інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаних із закінченим замахом на умисне вбивство.

Вказане кримінальне правопорушення військовослужбовець РФ Кашин О.В. вчинив за наступних обставин.

Досудовим розслідуванням встановлено, що відповідно до ст.ст. 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України

від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

У зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації та службових осіб з числа керівництва Збройних сил Російської Федерації, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону в порушення порядку встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і Збройних сил Російської Федерації як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам Російської Федерації, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту Російської Федерації на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та Збройних сил Російської Федерації вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців Збройних сил Російської Федерації, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території Російської Федерації службові особи генерального штабу Збройних сил Російської Федерації, на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб Збройних сил Російської Федерації, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей Російської Федерації, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації

сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, починаючи з 20.02.2014, на виконання свого злочинного плану військово-політичне керівництво Російської Федерації з використанням військовослужбовців Російської Федерації та інших спецпідрозділів розпочало здійснювати агресію та військові дії щодо України у відношенні її територіальної цілісності та забезпечення правопорядку. Зокрема, здійснено окупацію території АР Крим, створено терористичні організації «ДНР» та «ЛНР». При цьому, учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади Російської Федерації під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління частинами територій Донецької та Луганської областей України на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між Російською Федерацією та Україною з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Водночас, відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 (далі - Конвенція), ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

б) захоплення заручників;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

д) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи

залякування, від образ та цікавості натовпу.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Статтею 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

В силу положень ст. 31 Конвенції, жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Згідно ст. 32 Конвенції, Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до ст. 33 Конвенції, жодну особу, що перебуває під захистом, не може бути покарано за правопорушення, якого вона не вчинила особисто. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються. Пограбування забороняються.

Згідно із ст. 147 Конвенції, серйозні порушення, про які йдеться у Конвенції, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поведження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який йдеться у статті 33 Третьої

конвенції, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Статтею 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізнити себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Статтею 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Напади невибіркового характеру заборонено. До нападу невибіркового характеру належать: напади, не спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, які не можуть бути спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, наслідки яких не можуть бути обмежені, як це вимагається згідно з цим Протоколом; і які, таким чином, у кожному такому випадку поразяють воєнні об'єкти й цивільних осіб або цивільні об'єкти, не розрізняючи їх; напади, котрі, як можна очікувати, попутно потягне за собою втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб та шкоду цивільним об'єктам, або те й інше разом, які були б надмірними щодо конкретної і безпосередньої воєнної переваги, якої передбачається таким чином досягти.

Також статтею 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: вбивство; катування всіх видів - фізичні чи психічні; тілесні покарання; каліцтво; знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, непристойне посягання в будь-якій його формі; взяття заручників; колективне покарання; і погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

У подальшому, продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед

громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президентом Російської Федерації, діючи згідно злочинного плану, до ради федерації направлено звернення про використання Збройних сил Російської Федерації за межами держави, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05.00 год. президентом Російської Федерації оголошено про початок військової операції на території України.

Після цього, підрозділами збройних сил Російської Федерації, на виконання злочинного наказу представників влади Російської Федерації, всупереч вимог міжнародного законодавства, зокрема: частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року; резолюцій- № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, та здійснено широкомасштабне військове вторгнення на територію України, яке триває до цього часу.

В ході даного вторгнення, підрозділами Збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації, в порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, здійснюються спроби окупації міст на території України, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння і військового обладнання. При цьому, вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії Російської Федерації та її збройних формувань призводять до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

У зв'язку з цим, 24 лютого 2022 року Указом Президента України № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» на території України введено воєнний стан, який у подальшому неодноразово продовжувався.

Так, у лютому 2022 року (точну дату та час встановити не виявилось за можливе), внаслідок збройної агресії Російської Федерації територія м. Буча Київської області фактично перейшла під владу армії Російської Федерації, тобто була окупованою.

У подальшому, в період з 24 лютого по березень 2022 року, точну дату та час

встановити не виявилось можливим, громадянин Російської федерації Кашин О.В., перебуваючи у складі 2 оперативної роти Управління Федеральної служби військ Національної гвардії РФ по Ярославській області, з невстановлених мотивів, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади РФ та ЗС РФ, які діють в порушення вищевказаних нормативних правових актів, виконуючи злочинні накази, брав безпосередню участь у актах збройної агресії на території України, при цьому, у м. Буча Київської області здійснив напади на цивільне населення.

Згідно ст. 2. Федерального закону РФ від 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «Про військовий обов'язок та військову службу», Військова служба - особливий вид федеральної державної служби, що виконується: громадянами, які не мають громадянства (підданства) іноземної держави або посвідки на проживання або іншого документа, що підтверджує право на постійне проживання громадянина на території іноземної держави, - у Збройних силах Російської Федерації та у військах національної гвардії Російської Федерації (далі також - інші війська), у рятувальних військових формуваннях федерального органу виконавчої влади, уповноваженого на вирішення завдань у галузі цивільної оборони (далі - військові формування), у Службі зовнішньої розвідки Російської Федерації, органи федеральної служби безпеки, органи державної охорони, органи військової прокуратури, військові слідчі органи Слідчого комітету Російської Федерації та федеральний орган забезпечення мобілізаційної підготовки органів державної влади Російської Федерації (далі - органи). у воїнських підрозділах федеральної протипожежної служби та створюваних на воєнний час спеціальних формуваннях.

Крім того, відповідно ч. 2 ст. 2. Федерального закону від 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «Про військовий обов'язок та військову службу» проходження військової служби здійснюється: громадянами – на заклик; громадянами, які мають громадянства (підданства) іноземної держави чи посвідки проживання чи іншого документа, що підтверджує декларація про постійне проживання громадянина біля іноземної держави, - у добровільному порядку (за контрактом); громадянами, які мають громадянство (підданство) іноземної держави або посвідку на проживання або інший документ, що підтверджує право на постійне проживання громадянина на території іноземної держави, та іноземними громадянами - за контрактом на військових посадах, що підлягають заміщенню солдатами, матросами, сержантами та старшинами у Збройних силах Російської Федерації та військових формуваннях.

Відповідно до ч. 4 ст. 1 Федерального закону від 27.05.1998 N 76-ФЗ (ред. від 14.07.2022) «Про статус військовослужбовців» (зі зм. та доп., набрання чинності з 25.07.2022), військовослужбовці мають право на зберігання, носіння, застосування та використання зброї в порядку, що визначається федеральними конституційними законами, федеральними законами та іншими нормативними правовими актами Російської Федерації.

При цьому, військовослужбовець Національної гвардії РФ Кашин О.В., діючи умисно, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі, загибелі людей та нанесення тілесних ушкоджень, зокрема цивільному населенню, розуміючи, що він порушує вимоги міжнародного гуманітарного права, а саме ст. ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенції про

захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949 та статті 51 та 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року, 17 березня 2022 року близько 11:30, будучи військовослужбовцем РФ, та обізнаним із законами та звичаями війни, які передбачені та закріплені в положеннях міжнародного законодавства, будучи обізнаним про кримінальну караність за такі дії, вирішив реалізувати свій умисел шляхом вчинення нападу на цивільне населення поєднаного з умисним вбивством.

Так, 17.03.2022 неповнолітній Нечипоренко Юрій Русланович, 12.04.2007 р.н., разом з батьком Нечипоренком Русланом Васильовичем, 08.03.1975 р.н., які були одягнені у цивільний одяг, на велосипедах вирушили до будівлі Бучанської міської ради, яка розташована за адресою: Київська область, м. Буча, вул. Енергетиків, 12, шлях до якої пролягав через вулицю Тарасівська м. Буча Київської області, для отримання гуманітарної допомоги.

Того ж дня, близько 11:30 військовослужбовець РФ Кашин О.В. вийшовши з двору будинку № 3 по вул. Тарасівська у м. Буча Київської області, побачив двох цивільних осіб, а саме – неповнолітнього Нечипоренка Ю.Р. та його батька Нечипоренка Р.В., які проїжджали на велосипедах поблизу супермаркету «АТБ», розташованого у буд. № 4 по вказаній вулиці, після чого, наближаючись до них, задав останнім питання «Стоять, что вы тут делаете?».

Реагуючи на вказане запитання, неповнолітній Нечипоренко Ю.Р. та його батько Нечипоренко Р.В. зупинились, зійшли з велосипедів та підняли руки вгору, після чого Нечипоренко Р.В. повідомив, що вони є місцевими мешканцями, їдуть за продуктами, зброя у них відсутня та загрози вони не несуть.

Після цього Нечипоренко Р.В. повільно почав повертатись до свого неповнолітнього сина Нечипоренка Ю.Р., та у цей момент Кашин О.В., реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на напад на цивільне населення, поєднане з умисним вбивством, без попередження про відкриття вогню, здійснив два постріли з наявної у нього невстановленої вогнепальної автоматичної зброї у ділянку грудної клітини Нечипоренка Р.В. з лівої сторони, спричинивши йому тілесні ушкодження у вигляді вогнепальних кульових поранень тіла з ушкодженням внутрішніх органів, внаслідок чого настала смерть Нечипоренка Р.В.

Відповідно до висновку судово-медичного експерта, смерть настала внаслідок множинних наскрізних вогнепальних кульових поранень тіла з ушкодженням внутрішніх органів, які утворились прижиттєво, незадовго до смерті, від дії вогнепальної зброї, а саме куль, мають ознаками тяжких тілесних ушкоджень небезпечних для життя та знаходяться у прямому причинно-наслідковому зв'язку з настанням смерті. Виявлена забійна рана волосистої частини голови утворилась незадовго до настання смерті, від дії тупого предмету морфологічні особливості якого не відобразились.

Отже, військовослужбовець РФ Кашин О.В. вчинив інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, які виразились у нападі на цивільне населення, поєднані з умисним вбивством Нечипоренка Р.В., чим порушив вимоги ст.ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час

війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949 та ст. ст. 43, 44, 51, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I).

Таким чином, за викладених вище обставин, військовослужбовець РФ Кашин О.В. обґрунтовано підозрюється у вчиненні інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаних з умисним вбивством, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України.

Крім того, військовослужбовець РФ Кашин О.В. вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 15 ч. 2 ст. 438 КК України, за наступних обставин.

Досудовим розслідуванням встановлено, що відповідно до ст.ст. 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

У зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації та службових осіб з числа керівництва Збройних сил Російської Федерації, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону в порушення порядку встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і Збройних сил Російської Федерації як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам Російської Федерації, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту Російської Федерації на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та збройних сил Російської Федерації вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення

агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців Збройних сил Російської Федерації, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території Російської Федерації службові особи генерального штабу Збройних сил Російської Федерації, на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб Збройних сил Російської Федерації, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей Російської Федерації, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, починаючи з 20.02.2014, на виконання свого злочинного плану військово-політичне керівництво Російської Федерації з використанням військовослужбовців Російської Федерації та інших спецпідрозділів розпочало здійснювати агресію та військові дії щодо України у відношенні її територіальної цілісності та забезпечення правопорядку. Зокрема, здійснено окупацію території АР Крим, створено терористичні організації «ДНР» та «ЛНР». При цьому, учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади Російської Федерації під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління частинами територій Донецької та Луганської областей України на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між Російською Федерацією та Україною з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Водночас, відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 (далі - Конвенція), ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої

Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

б) захоплення заручників;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

д) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема, стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Статтею 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

В силу положень ст. 31 Конвенції, жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Згідно ст. 32 Конвенції, Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до ст. 33 Конвенції, жодну особу, що перебуває під захистом, не може бути покарано за правопорушення, якого вона не вчинила особисто. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються. Пограбування забороняються.

Згідно із ст. 147 Конвенції, серйозні порушення, про які йдеться у Конвенції, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема, біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у статті 33 Третьої конвенції, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Статтею 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізнити себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Статтею 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Напади невибіркового характеру заборонено. До нападу невибіркового характеру належать: напади, не спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, які не можуть бути спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, наслідки яких не можуть бути обмежені, як це

вимагається згідно з цим Протоколом; і які, таким чином, у кожному такому випадку поражають воєнні об'єкти й цивільних осіб або цивільні об'єкти, не розрізняючи їх; напади, котрі, як можна очікувати, попутно потягне за собою втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб та шкоду цивільним об'єктам, або те й інше разом, які були б надмірними щодо конкретної і безпосередньої воєнної переваги, якої передбачається таким чином досягти.

Також статтею 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: вбивство; катування всіх видів - фізичні чи психічні; тілесні покарання; каліцтво; знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, непристойне посягання в будь-якій його формі: взяття заручників; колективне покарання; і погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

У подальшому, продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президентом Російської Федерації, діючи згідно злочинного плану, до ради федерації направлено звернення про використання збройних сил Російської Федерації за межами держави, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05.00 год. президентом Російської Федерації оголошено про початок військової операції на території України.

Після цього, підрозділами Збройних сил Російської Федерації, на виконання злочинного наказу представників влади Російської Федерації, всупереч вимог міжнародного законодавства, зокрема: частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року; резолюцій- № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, та здійснено широкомасштабне військове вторгнення на територію України, яке триває до цього часу.

В ході даного вторгнення, підрозділами Збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації, в порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, здійснюються спроби окупації міст на території України, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння і військового обладнання. При цьому, вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії Російської Федерації та її збройних формувань призводять до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

У зв'язку з цим, 24 лютого 2022 року Указом Президента України № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» на території України введено воєнний стан, який у подальшому неодноразово продовжувався.

Так, у лютому 2022 року (точну дату та час встановити не виявилось за можливе), внаслідок збройної агресії Російської Федерації територія м. Буча Київської області фактично перейшла під владу армії Російської Федерації, тобто була окупована.

У подальшому, в період з 24 лютого по березень 2022 року, точну дату та час встановити не виявилось можливим, громадянин Російської Федерації Кашин О.В., перебуваючи у складі 2 оперативної роти Управління Федеральної служби військ Національної гвардії РФ по Ярославській області, з невстановлених мотивів, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади РФ та ЗС РФ, які діють в порушення вищевказаних нормативних правових актів, виконуючи злочинні накази, брав безпосередню участь у актах збройної агресії на території України, при цьому, у м. Буча Київської області здійснив напади на цивільне населення.

Згідно ст. 2. Федерального закону РФ від 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «Про військовий обов'язок та військову службу» Військова служба - особливий вид федеральної державної служби, що виконується: громадянами, які не мають громадянства (підданства) іноземної держави або посвідки на проживання або іншого документа, що підтверджує право на постійне проживання громадянина на території іноземної держави, - у Збройних силах Російської Федерації та у військах національної гвардії Російської Федерації (далі також - інші війська), у рятувальних військових формуваннях федерального органу виконавчої влади, уповноваженого на вирішення завдань у галузі цивільної оборони (далі - військові формування), у Службі зовнішньої розвідки Російської Федерації, органи федеральної служби безпеки, органи державної охорони, органи військової прокуратури, військові слідчі органи Слідчого комітету Російської Федерації та федеральний орган забезпечення мобілізаційної підготовки органів державної влади Російської Федерації (далі -

органи), у воїнських підрозділах федеральної протипожежної служби та створюваних на воєнний час спеціальних формуваннях.

Крім того, відповідно ч. 2 ст. 2. Федерального закону від 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «Про військовий обов'язок та військову службу» проходження військової служби здійснюється: громадянами – на заклик; громадянами, які мають громадянства (підданства) іноземної держави чи посвідки проживання чи іншого документа, що підтверджує декларація про постійне проживання громадянина біля іноземної держави, - у добровільному порядку (за контрактом); громадянами, які мають громадянство (підданство) іноземної держави або посвідку на проживання або інший документ, що підтверджує право на постійне проживання громадянина на території іноземної держави, та іноземними громадянами - за контрактом на військових посадах, що підлягають заміщенню солдатами, матросами, сержантами та старшинами у Збройних силах Російської Федерації та військових формуваннях.

Відповідно до ч. 4 ст. 1 Федерального закону від 27.05.1998 N 76-ФЗ (ред. від 14.07.2022) «Про статус військовослужбовців» (зі зм. та доп., набрання чинності з 25.07.2022), військовослужбовці мають право на зберігання, носіння, застосування та використання зброї в порядку, що визначається федеральними конституційними законами, федеральними законами та іншими нормативними правовими актами Російської Федерації.

При цьому, Кашин О.В., діючи умисно, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей та нанесення тілесних ушкоджень, зокрема, цивільному населенню, розуміючи, що він порушує вимоги міжнародного гуманітарного права, а саме ст.ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949 та статті 51 та 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року, 17 березня 2022 року близько 11:30, будучи військовослужбовцем РФ, та обізнаним із законами та звичаями війни, які передбачені та закріплені в положеннях міжнародного законодавства, будучи обізнаним про кримінальну караність за такі дії, вирішив реалізувати свій умисел шляхом вчинення нападу на цивільне населенням поєдиного з умисним вбивством.

Так, 17.03.2022 неповнолітній Нечипоренко Юрій Русланович, 12.04.2007 р.н., разом з батьком Нечипоренком Русланом Васильовичем, 08.03.1975 р.н., які були одягнені у цивільний одяг, на велосипедах вирушили до будівлі Бучанської міської ради, яка розташована за адресою: Київська область, м. Буча, вул. Енергетиків, 12, шлях до якої пролягав через вулицю Тарасівська м. Буча Київської області, для отримання гуманітарної допомоги.

Того ж дня, близько 11:30 військовослужбовець РФ Кашин О.В. вийшовши з двору будинку № 3 по вул. Тарасівська у м. Буча Київської області, побачив двох цивільних осіб, а саме – неповнолітнього Нечипоренка Ю.Р. та його батька Нечипоренка Р.В., які проїжджали на велосипедах поблизу супермаркета «АТБ», розташованого у буд. № 4 по вказаній вулиці, після чого, наближаючись до них, задав останнім питання «Стоять, что вы тут делаете?».

Реагуючи на вказане запитання, неповнолітній Нечипоренко Ю.Р. та його батько Нечипоренко Р.В. зупинились, зійшли з велосипедів та підняли руки вгору, після чого Нечипоренко Р.В. повідомив, що вони є місцевими мешканцями, їдуть за продуктами, зброя у них відсутня та загрози вони не несуть.

Після цього Нечипоренко Р.В. повільно почав повертатись до свого неповнолітнього сина Нечипоренка Ю.Р., та у цей момент Кашин О.В., реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на напад на цивільне населення, поєднане з умисним вбивством, без попередження про відкриття вогню, здійснив два постріли з наявної у нього невстановленої вогнепальної автоматичної зброї у ділянку грудної клітини Нечипоренка Р.В. з лівої сторони, спричинивши йому тілесні ушкодження у вигляді вогнепальних кульових поранень тіла з ушкодженням внутрішніх органів, внаслідок чого настала смерть Нечипоренка Р.В.

Відповідно до висновку судово-медичного експерта, смерть настала внаслідок множинних наскрізних вогнепальних кульових поранень тіла з ушкодженням внутрішніх органів, які утворились прижиттєво, незадовго до смерті, від дії вогнепальної зброї, а саме куль, мають ознаками тяжких тілесних ушкоджень небезпечних для життя та знаходяться у прямому причинно-наслідковому зв'язку з настанням смерті. Виявлена забійна рана волосистої частини голови утворилась незадовго до настання смерті, від дії тупого предмету морфологічні особливості якого не відобразились.

Продовжуючи реалізовувати злочинний умисел, спрямований на напад на цивільне населення, поєднаний з умисним вбивством, одразу після цього військовослужбовець РФ Кашин О.В. вчинив закінчений замах на умисне вбивство, здійснивши два постріли з автоматичної вогнепальної зброї у неповнолітнього Нечипоренка Ю.Р., чим спричинив останньому тілесні ушкодження у вигляді дотичного поранення великого пальця лівої кисті та кульового наскрізного поранення лівої руки, після чого останній впав на землю обличчям вниз. Після чого, Кашин О.В. здійснив ще один постріл з невстановленої вогнепальної автоматичної зброї в лежачого на землі неповнолітнього Нечипоренка Ю.Р. в напрямку голови останнього, та при цьому, влучив у капюшон неповнолітнього. При цьому, Нечипоренко Ю.Р. прикинувся мертвим. Військовослужбовець РФ Кашин О.В. вирішивши, що вбив Нечипоренка Ю.Р., відразу покинув місце подій. Таким чином, Кашин О.В. виконав усі дії, які вважав необхідними для доведення кримінального правопорушення до кінця, але кримінальне правопорушення не було закінчено з причин, які не залежали від його волі.

Відповідно до висновку судово-медичного експерта, Нечипоренко Юрій Русланович, 12.04.2007р.н., отримав наступні тілесні ушкодження, які спричинені внаслідок пострілів з вогнепальної зброї і могли виникнути в строк та за вищевказаних обставин:

- Дотичне вогнепальне поранення на долонній поверхні між фалангового суглобу I пальця лівої кисті з крайовим переломом основи проксимальної фаланги цього пальця зі зміщенням уламків, які за критерієм тривалості розладу здоров'я, відповідно до п. п 2.2.1.а.в та 2.2.2 «Правил судово-медичного визначення ступеня тяжкості тілесних ушкоджень», затверджених

Наказом МОЗ України від 17.01.1995 №6, відносяться до тілесних ушкоджень середнього ступеню тяжкості;

- Наскрізне вогнепальне поранення м'яких тканин лівого передпліччя в верхній третині, які за критерієм тривалості розладу здоров'я, відповідно до п. п 2.3.2.а та 2.3.3 «Правил судово-медичного визначення ступеня тяжкості тілесних ушкоджень», затверджених Наказом МОЗ України від 17.01.1995 №6, відносяться до легких тілесних ушкоджень.

Після того, як військовослужбовець РФ Кашин О.В. пішов, поранений Нечипоренко Ю.Р. підвівся і побіг до дитячого садка де йому була надана перша медична допомога.

Отже, військовослужбовець РФ Кашин О.В. вчинив інші порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, що виразилось у закінченому замаху на умисне вбивство Нечипоренка Ю.Р., чим порушив вимоги ст.ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949 та ст. ст. 43, 44, 51, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I).

Таким чином, за викладених вище обставин, військовослужбовець РФ Кашин О.В. обґрунтовано підозрюється у вчиненні інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаних із закінченим замахом на умисне вбивство, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 15 ч. 2 ст. 438 КК України.

Старший слідчий 1-го відділу слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області

Олександра ДРЕЄВА

«ПОГОДЖЕНО»
Прокурор відділу
Київської обласної прокуратури
«do» ca 2023 року

Інна КИРИК

Про підозру мені повідомлено та письмове повідомлення про підозру
від «__» _____ 2023 року отримав о «__» год. «__» хвилин
«__» _____ 2023 року

Підозрюваний: _____ / _____

На підставі статті 276 Кримінального процесуального кодексу України підозрюваній невідкладно повідомлені та детально роз'яснені її права, як підозрюваної, передбачені статтею 42 Кримінального процесуального кодексу України, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповісти на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 Кримінального процесуального кодексу України;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог Кримінального процесуального кодексу України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 Кримінального процесуального кодексу України, та вимагати відкриття матеріалів, згідно зі статтею 290 Кримінального процесуального кодексу України;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____
(підпис, ініціали, прізвище)
«___» _____ 2023 року

*Повідомлення про підозру здійснив,
письмове повідомлення про підозру вручив,
права підозрюваному повідомив та роз'яснив, а також
пам'ятку про процесуальні права підозрюваного вручив:*

**Старший слідчий слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області**

_____

С О О Б Щ Е Н И Е о подозрении

г. Киев

«20» 2023 года

Старший следователь 1-го отдела следственного управления Главного управления СБ Украины в г. Киеве и Киевской области капитан юстиции Дреева Александра Сергеевна, рассмотрев материалы досудебного расследования в уголовном производстве № 42022112320000269 внесенного в Единый реестр досудебных расследований от 17.03.2022, предусмотренных ч. 2 ст. 438, ч. 2 ст. 15 ч. 2 ст. 438 УК Украины, руководствуясь ст. ст. 40, 42, 276. 277, 278, 279 УПК Украины, -

С О О Б Щ И Л:

Кашину Александру Владимировичу
(рус. - Кашин Александр
Владимирович), 18.06.1993 г.р.,
гражданину РФ, зарегистрированному по
адресу : РФ, г. Ярославль,
ул. Пригородная , 12, кв. 18,
военнослужащему 2 оперативной роты
Управления Федеральной службы войск
Национальной гвардии РФ по
Ярославской области -

о том, что он обоснованно подозревается в совершении преступлений, предусмотренных ч. 2 ст. 438, ч. 2 ст. 15 ч. 2 ст. 438 УК Украины, то есть в совершении других нарушений законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, объединенных с умышленным убийством, а также в совершении других нарушений законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлена Верховной Радой Украины, соединенных с законченным покушением на умышленное убийство.

Указанное уголовное преступление военнослужащий РФ Кашин О.В. поступил при следующих обстоятельствах.

Досудебным расследованием установлено, что в соответствии со ст. 1 и 2 III Конвенции об открытии военных действий от 18 октября 1907 г., вступившей в действие 26 января 1910 г. и 7 марта 1955 г. признанная СССР, правопреемником которого является Российская Федерация, предусмотрено, что военные действия между государствами не должны начинаться без предварительного и недвусмысленного предупреждения в форме либо мотивированного объявления войны, либо ультиматума с условным объявлением войны. О существовании состояния войны должно быть без промедления уведомлено нейтральным

государством, и оно будет иметь для них действительную силу только после получения уведомления.

В преамбуле Декларации о государственном суверенитете Украины от 16 июля 1990 года (далее – Декларация) указано, что Верховный Совет Украинской Советской Социалистической Республики провозглашает государственный суверенитет Украины как верховенство, самостоятельность, полноту и неделимость власти Республики в пределах ее территории и независимость сношении.

В связи с происходившими на территории Украины демократическими процессами у представителей власти Российской Федерации и должностных лиц из числа руководства Вооруженных сил Российской Федерации, досудебное расследование и судебное разбирательство в отношении которых осуществляется в других уголовных производствах, возник преступный умысел на совершение противоправных действий, направленных на нарушение суверенитета и территориальной целостности Украины, изменение границ ее территории и государственной границы в нарушение порядка установленного Конституцией Украины.

Мотивами указанного умысла стали евроинтеграционный курс развития Украины, подготовка к подписанию Соглашения об ассоциации между Украиной и Европейским Союзом, Гурьевским Сообществом по атомной энергии и их государствами-членами, расцененными представителями власти и Вооруженных сил Российской Федерации как непосредственная угроза экономическим и геополитическим интересам Федерации, которая будет способствовать потере влияния над политическими процессами в Украине и лишит контроля над ее экономической деятельностью, приведет к углублению сотрудничества Украины с Организацией Североатлантического договора с целью достижения критериев, необходимых для членства в этой организации и возможной денонсации соглашений о временном расположении Черноморского флота Российской Федерации на территории Украины – в АР Крым и г. Севастополе.

Свою преступную цель соучастники из числа представителей власти и Вооруженных сил Российской Федерации решили достичь путем разрешения и ведения агрессивной войны против Украины с использованием подчиненных подразделений и военнослужащих Вооруженных сил Российской Федерации, в том числе дислоцированных на основании международных соглашений на территории АР Крым и г. Севастополя, а также привлечение к выполнению преступного плана других лиц, в том числе граждан Украины и Российской Федерации, создание и финансирование не предусмотренных законом вооруженных формирований и совершение других преступлений.

При этом они осознавали, что такие противоправные действия приведут к нарушению суверенитета и территориальной целостности Украины, незаконному изменению границ ее территории и государственной границы, причинению значительных материальных убытков и других тяжких последствий, предусматривали и стремились к их наступлению.

В целях реализации указанного умысла на протяжении 2013 года на территории Российской Федерации должностные лица генерального штаба

Вооруженных сил Российской Федерации, во исполнение приказов и под непосредственным руководством представителей власти и должностных лиц Вооруженных сил Российской Федерации, досудебное расследование и судебное разбирательство в отношении которых осуществляется в других уголовных производствах, разработали преступный план, которым предполагалось достижение военно-политических целей Российской Федерации, которые, по мнению соучастников, были прямо связаны с необходимостью незаконной оккупации и последующей аннексии АР Крым, г. Севастополя и юго-восточных регионов Украины и наряду с применением политических, дипломатических, экономических и информационных мероприятий, использование протестного потенциала населения юго-восточных регионов Украины для организации сепаратистских референдумов, направленных на нарушение территориальной целостности Украины.

В дальнейшем, начиная с 20.02.2014, во исполнение своего преступного плана в военно-политическое руководство Российской Федерации с использованием военнослужащих Российской Федерации и других спецподразделений начало осуществлять агрессию и военные действия в отношении Украины в отношении ее территориальной целостности и обеспечения правопорядка. В частности, осуществлена оккупация территории АР Крым, созданы террористические организации «ДНР» и «ЛНР». При этом участники политического блока указанных террористических организаций при поддержке и содействии представителей власти Российской Федерации под видом органов государственной власти создали оккупационные администрации Российской Федерации, которые обеспечивают дальнейшую оккупацию и осуществляют управление частями территорий Донецкой и Луганской областей Украины на местном уровне.

Учитывая изложенное, между Российской Федерацией и Украиной с 20 февраля 2014 г. продолжается вооруженный конфликт международного характера.

В то же время согласно требованиям ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевской Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12.08.1949, ратифицированной Указом Президиума Верховного Совета РСФСР «О ратификации Женевских конвенций от 12 августа 1949 года о защите жертв войны» от 03.07.1954 (далее - Конвенция), ко всем случаям объявленной войны или любому другому вооруженному конфликту, который может возникнуть между двумя или более Высокими Договаривающимися Сторонами, даже если одна из них не признает состояния войны. Конвенция также применяется ко всем случаям частичной или полной оккупации Высокой Договаривающейся Стороны, даже если эта оккупация не подвергается вооруженному сопротивлению.

С этой целью запрещены и будут запрещены в любое время и в любом случае такие деяния в отношении указанных выше лиц:

- а) насилие над жизнью и личностью, в том числе все виды убийств, задачи увечья, жестокое обращение и пытки;
- б) захват заложников;
- в) поругание человеческого достоинства, в том числе оскорбительное и унижительное обращение;
- д) осуждение и применение наказания без предварительного судебного

решения, вынесенного судом, созданным надлежащим образом и предоставляющего судебные гарантии, признанные цивилизованными народами как необходимые (статья 3 Конвенции).

Согласно ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 настоящей Конвенции, она должна применяться с самого начала любого конфликта или оккупации, указанных в статье 2 настоящей Конвенции. На территории сторон конфликта применение Конвенции прекращается после всеобщего прекращения боевых действий. На оккупированной территории применение настоящей Конвенции прекращается год спустя после общего прекращения боевых действий.

В соответствии с положениями ст. 27 Конвенции лица, находящиеся под защитой, имеют право при любых обстоятельствах на личное уважение, уважение своей чести, права на семью, их религиозные убеждения и обряды, привычки и обычаи. К ним всегда следует относиться гуманно и защищать их, в частности, от любого акта насилия или устрашения, от обид и любопытства толпы.

С учетом положений, касающихся здоровья, возраста и пола, сторона конфликта, под властью которой находятся лица, находящиеся под защитой, имеет право обращаться со всеми ими одинаково, без дискриминации, в частности, относительно расы, религии или политических убеждений.

Статьей 29 Конвенции предусмотрено, что сторона конфликта, под властью которой находятся находящиеся под защитой лица, отвечает за обращение своих представителей с этими лицами, причем это не снимает личной ответственности с таких представителей.

В силу положений ст. 31 Конвенции, никакое принуждение физического или морального порядка не может применяться к лицам, находящимся под защитой, в частности с целью получения от них или третьих лиц каких-либо сведений.

Согласно ст. 32 Конвенции, Высокие Договаривающиеся Стороны специально дают согласие на то, что им запрещается применение каких-либо мер, которые могут причинить физические страдания или привести к уничтожению лиц, находящихся под защитой, находящихся под их властью. Этот запрет распространяется не только на убийства, пытки, телесные наказания, увечья и медицинские или научные опыты, которые не вызваны потребностью лечения находящегося под защитой лица, но и на любое другое грубое обращение со стороны как гражданских, так и военных властей.

Согласно ст. 33 Конвенции, ни одно лицо, находящееся под защитой, не может быть наказано за правонарушение, которое оно не совершило лично. Коллективные наказания, как и любые запугивания или террор, запрещаются. Ограбления запрещаются.

Согласно ст. 147 Конвенции, серьезные нарушения, о которых говорится в Конвенции, составляют такие нарушения, охватывающие такие действия, если они совершены против лиц или собственности, находящихся под защитой настоящей Конвенции: преднамеренное убийство, пытки или бесчеловечное обращение, в том числе биологические эксперименты, которые преднамеренно повлекут за собой большие страдания или серьезные травмы телу или здоровью, нелегальная депортация или перевод или нелегальное заключение находящегося под защитой лица, принуждение находящегося под защитой служить в вооруженных силах враждебного государства или умышленное отнятие у лица, находящегося под

защитой. находится под защитой прав на справедливый и официальный судебный процесс. рекомендованный настоящей Конвенцией, захват пленных и широкомасштабное разрушение и присвоение собственности, не оправданное военной необходимостью, и осуществляемое незаконным образом и бесцельно.

Статьей 43 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающейся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. предусмотрено, что вооруженные силы находящейся в конфликте стороны состоят из всех организованных вооруженных сил, групп и подразделений, находящихся под командованием лица, ответственного перед этой стороной за поведение своих подчиненных, даже если эта сторона представлена правительством или властями, не признанными противной стороной. Такие вооруженные силы подчинены внутренней дисциплинарной системе, которая наряду с другим обеспечивает соблюдение норм международного права, применяемых в период вооруженных конфликтов.

Лица, входящие в состав вооруженных сил находящейся в конфликте стороны (кроме медицинского и духовного персонала, о котором говорится в статье 33 Третьей конвенции, являются комбатантами, то есть они имеют право принимать непосредственное участие в военных действиях).

Статьей 44 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающимся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. предусмотрено, что для содействия усилению защиты гражданского населения от последствий военных действий комбатант и обязан отличать себя от гражданского населения в то время, когда они участвуют в нападении или военной операции, являющейся подготовкой к нападению. Однако в связи с тем, что во время вооруженных конфликтов бывают такие ситуации, когда из-за характера военных действий вооруженный комбатант не может отличить себя от гражданского населения, он сохраняет свой статус комбатанта, а при условии, что в таких ситуациях он открыто носит свое оружие.

Статьей 51 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающимся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. предусмотрено, что гражданское население как таковое, а также отдельные гражданские лица не должны быть объектом нападений. Запрещены акты насилия или угрозы насилия, имеющие главную цель терроризировать гражданское население.

Приступы неизбирательного характера запрещены. К нападению неизбирательного характера относятся: нападения, не направленные на конкретные военные объекты; нападения, при которых применяются методы или средства ведения военных действий, не могут быть направлены на конкретные военные объекты; приступы, при которых применяются методы или средства ведения военных действий, последствия которых не могут быть ограничены, как это требуется в соответствии с настоящим Протоколом; и которые, таким образом, в каждом таком случае поражают военные объекты и гражданские лица или гражданские объекты, не различая их; нападения, которые, как можно ожидать, попутно повлечет за собой потери жизни среди гражданского населения, ранение гражданских лиц и вред гражданским объектам, или то и другое вместе, которые

были бы чрезмерными относительно конкретного и непосредственного военного превосходства, которого предполагается достичь.

Также статьей 75 дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающейся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. запрещены и будут оставаться запрещенными в любое время и в любом месте такие действия, независимо от того, совершаются ли они представителями гражданских или военных органов: насилие над жизнью, здоровьем и физическим и психическим состоянием лиц, в частности: убийство; пытки всех видов – физические или психические; телесные наказания; увечье; издевательство над человеческим достоинством, в частности, унижающее и оскорбительное поведение, непристойное посягательство в любой его форме; взятие заложников; коллективное наказание; и угрозы совершить любое из вышеперечисленных действий.

Статьи 3, 28 Конституции Украины предусматривают, что человек, его жизнь и здоровье, честь и достоинство, неприкосновенность и безопасность признаются в Украине высшей социальной ценностью. Никто не может быть подвергнут пыткам, жестокому, бесчеловечному или унижающему его достоинство обращению или наказанию.

В дальнейшем, продолжая реализацию преступного плана, с целью создания поводов для эскалации конфликта и попытки оправдания своей агрессии перед гражданами Российской Федерации и мировым сообществом, 21 февраля 2022 года Российской Федерацией признана «Донецкая народная республика» и «Луганская народная республика» независимыми государствами.

22 февраля 2022 года президентом Российской Федерации, действуя согласно преступному плану, в совет федерации направлено обращение об использовании Вооруженных сил Российской Федерации за пределами удовлетворенного государства.

24 февраля 2022 года в 05.00. президентом Российской Федерации объявлено о начале военной операции на территории Украины.

После этого подразделениями Вооруженных сил Российской Федерации во исполнение преступного приказа представителей власти Российской Федерации вопреки требованиям международного законодательства, в частности: части 4 статьи 2 Устава ООН, Декларации Генеральной Ассамблеи ООН № 36/103 от 9 декабря 1981 года; резолюций-№ 2131 (XX) от 21 декабря 1965 года, содержащей Декларацию о нецелесообразности вмешательства во внутренние дела государств и о защите их независимости и суверенитета; № 2625 (XXV) от 24 октября 1970 г., содержащую Декларацию о принципах международного права, касающихся дружеских отношений и сотрудничества между государствами в соответствии с Уставом ООН; № 2734 (XXV) от 16 декабря 1970 года, содержащую Декларацию об укреплении международной безопасности, и № 3314 (XXIX) от 14 декабря 1974 года, содержащую определение агрессии, осуществлен пуск крылатых и баллистических ракет по аэродромам, военным штабам и складам Украины и осуществлено широкомасштабное военное вторжение на территорию Украины, которое продолжается до сих пор.

В ходе данного вторжения, подразделениями Вооруженных сил и других

военных формирований Российской Федерации, в нарушение законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, предпринимаются попытки оккупации городов на территории Украины, сопровождающиеся боевым применением авиации, артиллерийскими и ракетными ударами, а также применением бронированной техники и другого вооружения и военного оборудования. При этом огневые удары осуществляются по объектам, защищенным нормами международного гуманитарного права. Указанные действия Российской Федерации и ее вооруженных формирований приводят к тяжелым последствиям посредством гибели людей, в том числе детей, получения ими телесных повреждений различной степени тяжести и причинения материального ущерба посредством уничтожения зданий, имущества и инфраструктуры.

В связи с этим, 24 февраля 2022 г. Указом Президента Украины № 64/2022, в связи с военной агрессией Российской Федерации против Украины, на основании предложения Совета национальной безопасности и обороны Украины, в соответствии с пунктом 20 части первой статьи 106 Конституции Украины, Закона Украины «О правовом режиме военного положения» на территории Украины введено военное положение, которое в дальнейшем неоднократно продолжалось.

Так, в феврале 2022 года (точную дату и время установить не оказалось возможным), в результате вооруженной агрессии Российской Федерации территория г. Буча Киевской области фактически перешла под власть армии Российской Федерации то есть была оккупированной.

В дальнейшем, в период с 24 февраля по март 2022 года, точную дату и время установить не оказалось возможным, гражданин Российской Федерации Капшин А.В., находясь в составе 2 оперативной роты Управления Федеральной службы войск Национальной гвардии РФ по Ярославской области, из неустановленных мотивов, осознавая, что агрессия против Украины и ее жителей организована и осуществляется представителями власти РФ и ВС РФ, действующими в нарушение вышеуказанных нормативных правовых актов, выполняя преступные приказы, принимал непосредственное участие в актах вооруженной агрессии на территории Украины, при этом, в г. Буча Киевской области совершил нападения на гражданское население.

Согласно ст. 2 Федерального закона РФ от 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «О воинской обязанности и военной службе», военная служба – особый вид федеральной государственной службы, выполняемый: гражданами, не имеющими гражданства (подданства) иностранного государства или вида на жительство или иного документа, подтверждающего право на постоянное проживание гражданина на территории иностранного государства, - в Вооруженных силах Российской Федерации и в войсках национальной гвардии Российской Федерации (далее также - другие войска), в спасательных военных формированиях федерального органа исполнительной власти, уполномоченного на решение задач в области гражданской обороны (далее - военные формирования), в Службе внешней разведки Российской Федерации, органы федеральной службы безопасности, органы государственной охраны, органы военной прокуратуры, военные следственные органы Следственного комитета Российской Федерации и федеральный орган

обеспечение мобилизационной подготовки органов государственной власти Российской Федерации (далее – органы), в воинских подразделениях федеральной противопожарной службы и создаваемых в военное время специальных формирований.

Кроме того, согласно ч. 2 ст. 2. Федеральный закон от 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «О воинской обязанности и военной службе» прохождение военной службы осуществляется: гражданами – по призыву; гражданами, не имеющими гражданства (подданства) иностранного государства или вида жительства или иного документа, подтверждающего право на постоянное проживание гражданина на территории иностранного государства, в добровольном порядке (по контракту); гражданами, имеющими гражданство (подданство) иностранного государства или вид на жительство или другой документ, подтверждающий право на постоянное проживание гражданина на территории иностранного государства, и иностранными гражданами – по контракту на военных должностях, подлежащих замещению солдатами, матросами, сержантами и старшинами в Вооруженных Силах русской Федерации и военных формированиях.

Согласно ч. 4 ст. 1 Федерального закона от 27.05.1998 N 76-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «О статусе военнослужащих» (с изм. и доп., вступление в силу с 25.07.2022), военнослужащие имеют право на хранение, ношение, применение и внедрение оружия в порядке, определяемом федеральными конституционными законами, федеральными законами и другими нормативными правовыми актами Российской Федерации.

При этом военнослужащий Национальной гвардии РФ Кашин А.В., действуя умышленно, осознавая явную преступность собственных действий и предусматривая возможность наступления тяжких последствий, в том числе, гибели людей и нанесения телесных повреждений, в частности гражданскому населению, понимая, что он нарушает требования международного гуманитарного права, а именно ст. ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны, подписанной в г. Женева 12.08.1949 и статьи 51 и 75 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 года, касающимся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 года. 17 марта 2022 около 11:30, будучи военнослужащим РФ, и осведомленным с законами и обычаями войны, которые предусмотрены и закреплены в положениях международного законодательства, будучи осведомлены об уголовной наказанности за такие действия, решил реализовать свой умысел путем совершения нападения на гражданское население в сочетании с умышленным убийством.

Так, 17.03.2022 несовершеннолетний Нечипоренко Юрий Русланович, 12.04.2007 г.р., вместе с отцом Нечипоренко Русланом Васильевичем, 08.03.1975г.р., которые были одеты в гражданскую одежду, на велосипедах отправились в здание Бучанского городского совета, расположенного по адресу: Киевская область, г. Буча, ул. Энергетиков, 12, путь к которой проходил через улицу Тарасовская г. Буча Киевской области, для получения гуманитарной помощи.

В тот же день около 11:30 военнослужащий РФ Кашин А.В. выйдя со двора дома №3 по ул. Тарасовская в г. Буча Киевской области, увидел двух гражданских лиц, а именно – несовершеннолетнего Нечипоренко Ю.Р. и его отца

Нечипоренко Р.В., которые проезжали на велосипедах вблизи супермаркета «АТБ», расположенного в доме № 4 по указанной улице, после чего, приближаясь к ним, задал последним вопрос «Стоять, что вы здесь делаете?».

Реагируя на этот вопрос, несовершеннолетний Нечипоренко Ю.Р. и его отец Нечипоренко Р.В. остановились, сошли с велосипедов и подняли руки вверх, после чего Нечипоренко Р.В. сообщил, что они местные жители, едут за продуктами, оружие у них отсутствует и угрозы они не несут.

После этого Нечипоренко Р.В. медленно начал возвращаться к своему несовершеннолетнему сыну Нечипоренко Ю.Р., и в этот момент Кашин А.В., реализуя свой преступный умысел, направленный на нападение на гражданское население, соединенное с умышленным убийством, без предупреждения об открытии огня, произвел два выстрела из имеющегося у него неустановленного огнестрельного автоматического оружия в участок грудной клетки Нечипоренко Р.В. с левой стороны, причинив ему телесные повреждения в виде огнестрельных шаровых ранений тела с повреждением внутренних органов, в результате чего наступила смерть Нечипоренко Р.В.

Согласно заключению судебно-медицинского эксперта, смерть наступила в результате множественных сквозных огнестрельных шаровых ранений тела с повреждением внутренних органов, образовавшихся прижизненно, незадолго до смерти, от действия огнестрельного оружия, а именно шаров, обладающих признаками тяжелых телесных повреждений, опасных для жизни прямой причинно-следственной связи с наступлением смерти. Обнаруженная ушибная рана волосистой части головы образовалась незадолго до наступления смерти, от действия тупого предмета морфологические особенности которого не отразились.

Итак, военнослужащий РФ Кашин А.В. совершил другие нарушения законов и обычаев войны, предусмотренные международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, выразившиеся в нападении на гражданское население, соединенные с умышленным убийством Нечипоренко Р.В., чем нарушил требования ст.ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны, подписанной в г. Женева 12.08.1949 и ст. ст. 43, 44, 51, 75 дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I).

Таким образом, при изложенных выше обстоятельствах, военнослужащий РФ Кашин О.В. обоснованно подозревается в совершении других нарушений законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, соединенных с умышленным убийством, то есть в совершении преступления, предусмотренного ч. 2 ст. 438 УК Украины.

Кроме того, военнослужащий РФ Кашин А.В. совершил уголовное правонарушение, предусмотренное ч. 2 ст. 15 ч. 2 ст. 438 УК Украины при следующих обстоятельствах.

Досудебным расследованием установлено, что в соответствии со ст. 1 и 2 III Конвенции об открытии военных действий от 18 октября 1907 г., вступившей в

действие 26 января 1910 г. и 7 марта 1955 г. признанная СССР, правопреемником которого является Российская Федерация, предусмотрено, что военные действия между государствами не должны начинаться без предварительного и недвусмысленного предупреждения в форме либо мотивированного объявления войны, либо ультиматума с условным объявлением войны. О существовании состояния войны должно быть без промедления уведомлено нейтральным государством, и оно будет иметь для них действительную силу только после получения уведомления.

В преамбуле Декларации о государственном суверенитете Украины от 16 июля 1990 года (далее – Декларация) указано, что Верховный Совет Украинской Советской Социалистической Республики провозглашает государственный суверенитет Украины как верховенство, самостоятельность, полноту и неделимость власти Республики в пределах ее территории и независимость сношении.

В связи с происходившими на территории Украины демократическими процессами у представителей власти Российской Федерации и должностных лиц из числа руководства Вооруженных сил Российской Федерации, досудебное расследование и судебное разбирательство в отношении которых осуществляется в других уголовных производствах, возник преступный умысел на совершение противоправных действий, направленных на нарушение суверенитета и территориальной целостности Украины, изменение границ ее территории и государственной границы в нарушение порядка установленного Конституцией Украины.

Мотивами указанного умысла стали евроинтеграционный курс развития Украины, подготовка к подписанию Соглашения об ассоциации между Украиной и Европейским Союзом, Европейским Сообществом по атомной энергии и их государствами-членами, расцененными представителями власти и Вооруженных сил Российской Федерации как непосредственная угроза экономическим и геополитическим интересам Федерации, которая будет способствовать потере влияния над политическими процессами в Украине и лишит контроля над ее экономической деятельностью, приведет к углублению сотрудничества Украины с Организацией Североатлантического договора с целью достижения критериев, необходимых для членства в этой организации и возможной денонсации соглашений о временном расположении Черноморского флота Российской Федерации на территории Украины – в АР Крым и г. Севастополе.

Свою преступную цель соучастники из числа представителей власти и вооруженных сил Российской Федерации решили достичь путем развязывания и ведения агрессивной войны против Украины с использованием подчиненных подразделений и военнослужащих Вооруженных сил Российской Федерации, в том числе дислоцированных на основании международных соглашений на территории АР Крым, г. Севастополя, а также привлечение к выполнению преступного плана других лиц, в том числе граждан Украины и Российской Федерации, создание и финансирование не предусмотренных законом вооруженных формирований и совершение других преступлений.

При этом они осознавали, что такие противоправные действия приведут к нарушению суверенитета и территориальной целостности Украины, незаконному

изменению границ ее территории и государственной границы, причинению значительных материальных убытков и других тяжких последствий, предусматривали и стремились к их наступлению.

В целях реализации указанного умысла на протяжении 2013 года на территории Российской Федерации должностные лица генерального штаба Вооруженных сил Российской Федерации, во исполнение приказов и под непосредственным руководством представителей власти и должностных лиц Вооруженных сил Российской Федерации, досудебное расследование и судебное разбирательство в отношении которых осуществляется в других уголовных производствах, разработали преступный план, которым предполагалось достижение военно-политических целей Российской Федерации, которые, по мнению соучастников, были прямо связаны с необходимостью незаконной оккупации и последующей аннексии АР Крым, г. Севастополя и юго-восточных регионов Украины и наряду с применением политических, дипломатических, экономических и информационных мероприятий, использование протестного потенциала населения юго-восточных регионов Украины для организации сепаратистских референдумов, направленных на нарушение территориальной целостности Украины.

В дальнейшем, начиная с 20.02.2014, во исполнение своего преступного плана военно-политическое руководство Российской Федерации с использованием военнослужащих Российской Федерации и других спецподразделений начало осуществлять агрессию и военные действия в отношении Украины в отношении ее территориальной целостности и обеспечения правопорядка. В частности, осуществлена оккупация территории АР Крым, созданы террористические организации «ДНР» и «ЛНР». При этом участники политического блока указанных террористических организаций при поддержке и содействии представителей власти Российской Федерации под видом органов государственной власти создали оккупационные администрации Российской Федерации, которые обеспечивают дальнейшую оккупацию и осуществляют управление частями территорий Донецкой и Луганской областей Украины на местном уровне.

Учитывая изложенное, между Российской Федерацией и Украиной с 20 февраля 2014 г. продолжается вооруженный конфликт международного характера.

В то же время согласно требованиям ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевской Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12.08.1949, ратифицированной Указом Президиума Верховного Совета РСФСР «О ратификации Женевских конвенций от 12 августа 1949 года о защите жертв войны» от 03.07.1954 (далее - Конвенция), ко всем случаям объявленной войны или любому другому вооруженному конфликту, который может возникнуть между двумя или более Высокими Договаривающимися Сторонами, даже если одна из них не признает состояния войны. Конвенция также применяется ко всем случаям частичной или полной оккупации Высокой Договаривающейся Стороны, даже если эта оккупация не подвергается никакому вооруженному сопротивлению.

С этой целью запрещены и будут запрещены в любое время и в любом случае такие деяния в отношении указанных выше лиц:

а) насилие над жизнью и личностью, в том числе все виды убийств, задачи увечья, жестокое обращение и пытки;

b) захват заложников;

c) поругание человеческого достоинства, в том числе оскорбительное и унижительное обращение;

d) осуждение и применение наказания без предварительного судебного решения, вынесенного судом, созданным надлежащим образом и предоставляющего судебные гарантии, признанные цивилизованными народами как необходимые (статья 3 Конвенции).

Согласно ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 настоящей Конвенции, она должна применяться с самого начала любого конфликта или оккупации, указанных в статье 2 настоящей Конвенции. На территории сторон конфликта применение Конвенции прекращается после всеобщего прекращения боевых действий. На оккупированной территории применение настоящей Конвенции прекращается год спустя после общего прекращения боевых действий.

В соответствии с положениями ст. 27 Конвенции, лица, находящиеся под защитой, имеют право в любых обстоятельствах, на личное уважение, уважение своей чести, права на семью, их религиозные убеждения и обряды, привычки и обычаи. К ним всегда следует относиться гуманно и защищать их, в частности, от любого акта насилия или устрашения, от обид и любопытства толпы.

С учетом положений относительно здоровья, возраста и пола, сторона конфликта, под властью которой находятся лица, находящиеся под защитой, имеет право обращаться со всеми ими одинаково, без дискриминации, в частности, относительно расы, религии или политических убеждений.

Статьей 29 Конвенции предусмотрено, что сторона конфликта, под властью которой находятся находящиеся под защитой лица, отвечает за обращение своих представителей с этими лицами, причем это не снимает личной ответственности с таких представителей.

В силу положений ст. 31 Конвенции, никакое принуждение физического или морального порядка не может применяться к лицам, находящимся под защитой, в частности с целью получения от них или третьих лиц каких-либо сведений.

Согласно ст. 32 Конвенции, Высокие Договаривающиеся Стороны специально дают согласие на то, что им запрещается применение каких-либо мер, которые могут причинить физические страдания или привести к уничтожению лиц, находящихся под защитой, находящихся под их властью. Этот запрет распространяется не только на убийства, пытки, телесные наказания, увечья и медицинские или научные опыты, которые не вызваны потребностью лечения находящегося под защитой лица, но и на любое другое грубое обращение со стороны как гражданских, так и военных властей.

Согласно ст. 33 Конвенции, ни одно лицо, находящееся под защитой, не может быть наказано за правонарушение, которое оно не совершило лично. Коллективные наказания, как и любые запугивания или террор, запрещаются. Ограбления запрещаются.

Согласно ст. 147 Конвенции, серьезные нарушения, о которых говорится в Конвенции, составляют такие нарушения, охватывающие такие действия, если они совершены против лиц или собственности, находящихся под защитой настоящей Конвенции: умышленное убийство, пытки или бесчеловечное обращение, в частности биологические эксперименты, которые умышленно повлекут за собой

большие страдания или серьезные травмы телу или здоровью, нелегальная депортация или перевод или нелегальное заключение лица, находящегося под защитой, принуждение находящегося под защитой лица служить в вооруженных силах враждебного государства или умышленное отнятие у лица, находящийся под защитой прав на справедливый и официальный судебный процесс, рекомендованный настоящей Конвенцией, захват пленных и широкомасштабное разрушение и приевоеие собственности, не оправданное военной необходимостью, и осуществляемое незаконным образом и бесцельно.

Статьей 43 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающейся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. предусмотрено, что вооруженные силы находящейся в конфликте стороны состоят из всех организованных вооруженных сил, групп и подразделений, находящихся под командованием лица, ответственного перед этой стороной за поведение своих подчиненных, даже если эта сторона представлена правительством или властями, не признанными противной стороной. Такие вооруженные силы подчинены внутренней дисциплинарной системе, которая наряду с другим обеспечивает соблюдение норм международного права, применяемых в период вооруженных конфликтов.

Лица, входящие в состав вооруженных сил находящейся в конфликте стороны (кроме медицинского и духовного персонала, о котором говорится в статье 33 Третьей конвенции, являются комбатантами, то есть они имеют право принимать непосредственное участие в военных действиях)

Статьей 44 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающейся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. предусмотрено, что для содействия усилению защиты гражданского населения от последствий военных действий комбатанты обязаны отличать себя от гражданского населения в то время, когда они участвуют в нападении или военной операции, являющейся подготовкой к нападению. Однако в связи с тем, что во время вооруженных конфликтов бывают такие ситуации, когда из-за характера военных действий вооруженный комбатант не может отличить себя от гражданского населения, он сохраняет свой статус комбатанта при условии, что в таких ситуациях он открыто носит свое оружие.

Статьей 51 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающимся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. предусмотрено, что гражданское население как таковое, а также отдельные гражданские лица не должны быть объектом нападений. Запрещены акты насилия или угрозы насилия, имеющие главную цель терроризировать гражданское население.

Приступы неизбирательного характера запрещены. К нападению неизбирательного характера относятся: нападения, не направленные на конкретные военные объекты; нападения, при которых применяются методы или средства ведения военных действий, не могут быть направлены на конкретные военные объекты; приступы, при которых применяются методы или средства ведения военных действий, последствия которых не могут быть ограничены, как это требуется в соответствии с настоящим Протоколом; и которые, таким образом, в

каждом таком случае поражают военные объекты и гражданские лица или гражданские объекты, не различая их; нападения, которые, как можно ожидать, попутно повлечет за собой потери жизни среди гражданского населения, ранение гражданских лиц и вред гражданским объектам, или то и другое вместе, которые были бы чрезмерными относительно конкретного и непосредственного военного превосходства, которого предполагается достичь.

Также статьей 75 дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающейся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 г. запрещены и будут оставаться запрещенными в любое время и в любом месте такие действия, независимо от того, совершаются ли они представителями гражданских или военных органов: насилие над жизнью, здоровьем и физическим и психическим состоянием лиц, в частности: убийство; пытки всех видов – физические или психические; телесные наказания; увечье; издевательства над человеческим достоинством, в частности, унижающее и оскорбительное поведение, непристойное посягательство в любой его форме; взятие заложников; коллективное наказание; и угрозы совершить любое из вышеперечисленных действий.

Статьи 3, 28 Конституции Украины предусматривают, что человек, его жизнь и здоровье, честь и достоинство, неприкосновенность и безопасность признаются в Украине высшей социальной ценностью. Никто не может быть подвергнут пыткам, жестокому, бесчеловечному или унижающему его достоинство обращению или наказанию.

В дальнейшем, продолжая реализацию преступного плана, с целью создания поводов для эскалации конфликта и попытки оправдания своей агрессии перед гражданами Российской Федерации и мировым сообществом, 21 февраля 2022 года Российской Федерацией признана «Донецкая народная республика» и «Луганская народная республика» независимыми государствами.

22 февраля 2022 года президентом Российской Федерации, действуя согласно преступному плану, в совет федерации направлено обращение об использовании вооруженных сил Российской Федерации за пределами удовлетворенного государства.

24 февраля 2022 года в 05.00, президентом Российской Федерации объявлено о начале военной операции на территории Украины.

После этого, подразделениями Вооруженных Сил Российской Федерации во исполнение преступного приказа представителей власти Российской Федерации вопреки требованиям международного законодательства, в частности: части 4 статьи 2 Устава ООН, Декларации Генеральной Ассамблеи ООН № 36/103 от 9 декабря 1981 года; резолюций-№ 2131 (XX) от 21 декабря 1965 года, содержащей Декларацию о недопустимости вмешательства во внутренние дела государств и о защите их независимости и суверенитета; № 2625 (XXV) от 24 октября 1970 г., содержащую Декларацию о принципах международного права, касающихся дружеских отношений и сотрудничества между государствами в соответствии с Уставом ООН; № 2734 (XXV) от 16 декабря 1970 года, содержащую Декларацию об укреплении международной безопасности, и № 3314 (XXIX) от 14 декабря 1974 года, содержащую определение агрессии, осуществлен пуск крылатых и баллистических

ракет по аэродромам, военным штабам и складам Украины и осуществлено широкомасштабное военное вторжение на территорию Украины, которое продолжается до сих пор.

В ходе данного вторжения, подразделениями Вооруженных сил и других военных формирований Российской Федерации, в нарушение законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, предпринимаются попытки оккупации городов на территории Украины, сопровождающиеся боевым применением авиации, артиллерийскими и ракетными ударами, а также применением бронированной техники и других вооружений и военного оборудования. При этом огневые удары осуществляются по объектам, защищенным нормами международного гуманитарного права. Указанные действия Российской Федерации и ее вооруженных формирований приводят к тяжелым последствиям посредством гибели людей, в том числе детей, получения ими телесных повреждений различной степени тяжести и причинения материального ущерба посредством уничтожения зданий, имущества и инфраструктуры.

В связи с этим, 24 февраля 2022 г. Указом Президента Украины № 64/2022, в связи с военной агрессией Российской Федерации против Украины, на основании предложения Совета национальной безопасности и обороны Украины, в соответствии с пунктом 20 части первой статьи 106 Конституции Украины, Закона Украины «О правовом режиме военного положения» на территории Украины введено военное положение, которое в дальнейшем неоднократно продолжалось.

Так, в феврале 2022 года (точную дату и время установить не оказалось возможным), в результате вооруженной агрессии Российской Федерации территория г. Буча Киевской области фактически перешла под власть армии Российской Федерации, то есть была оккупирована.

В дальнейшем, в период с 24 февраля по март 2022 года, точную дату и время установить не оказалось возможным, гражданин Российской Федерации Кашин А.В., находясь в составе 2 оперативной роты Управления Федеральной службы войск Национальной гвардии РФ по Ярославской области, из неустановленных мотивов, осознавая, что агрессия против Украины и ее жителей организована и осуществляется представителями власти РФ и ВС РФ, действующими в нарушение вышеуказанных нормативных правовых актов, выполняя преступные приказы, принимал непосредственное участие в актах вооруженной агрессии на территории Украины, при этом, в г. Буча Киевской области совершил нападения на гражданское население.

Согласно ст. 2. Федерального закона РФ от 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «О воинской обязанности и военной службе» Военная служба – особый вид федеральной государственной службы, выполняемый: гражданами, не имеющими гражданства (подданства) иностранного государства или вида на жительство или иного документа, подтверждающего право на постоянное проживание гражданина на территории иностранного государства, в Вооруженных силах Российской Федерации и в войсках национальной гвардии Российской Федерации (далее также – другие войска), в спасательных военных формированиях федерального органа исполнительной власти, уполномоченного на решение задач в

области гражданской обороны (далее – военные формирования), в Службе внешней разведки Российской Федерации, органы федеральной службы безопасности, органы государственной охраны, органы военной прокуратуры, военные следственные органы Следственного комитета Российской Федерации и федеральный орган обеспечения мобилизационной подготовки органов государственной власти Российской Федерации (далее - органы), в воинских подразделениях федеральной противопожарной службы и создаваемых в военное время специальных формированиях.

Кроме того, согласно ч. 2 ст. 2. «Федеральный закон от 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «О воинской обязанности и военной службе» прохождение военной службы осуществляется: гражданами – по призыву: гражданами, не имеющими гражданства (подданства) иностранного государства или вида жительства или иного документа, подтверждающего право на постоянное проживание гражданина на территории иностранного государства, в добровольном порядке (по контракту); гражданами, имеющими гражданство (подданство) иностранного государства или вид на жительство или другой документ, подтверждающий право на постоянное проживание гражданина на территории иностранного государства, и иностранными гражданами - по контракту на военных должностях, подлежащих замещению солдатами, матросами, сержантами и старшинами в Вооруженных Силах русской Федерации и военных формированиях.

Согласно ч. 4 ст. 1 Федерального закона от 27.05.1998 N 76-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «О статусе военнослужащих» (с изм. и доп., вступление в силу с 25.07.2022), военнослужащие имеют право на хранение, ношение, применение и внедрение оружия в порядке, определяемом федеральными конституционными законами, федеральными законами и другими нормативными правовыми актами русской Федерации.

При этом, Кашин А.В., действуя умышленно, осознавая явную преступность собственных действий и предусматривая возможность наступления тяжких последствий, в том числе гибели людей и нанесения телесных повреждений, в частности гражданскому населению, понимая, что он нарушает требования международного гуманитарного права, а именно ст.ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны, подписанной в г. Женева 12.08.1949 и статьи 51 и 75 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 года, касающимся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 года, 17 марта 2022 около 11:30, будучи военнослужащим РФ, и осведомленным с законами и обычаями войны, которые предусмотрены и закреплены в положениях международного законодательства, будучи осведомлены об уголовной наказанности за такие действия, решил воплотить свой умысел методом совершения нападения на гражданское население соединенного с умышленным убийством.

Так, 17.03.2022 несовершеннолетний Нечипоренко Юрий Русланович, 12.04.2007 г.р., вместе с отцом Нечипоренко Русланом Васильевичем, 08.03.1975 г.р., которые были одеты в гражданскую одежду, на велосипедах отправились в здание Бучанского городского совета, расположенного по адресу: Киевская область, г. Буча.

ул. Энергетиков, 12, путь к которой проходил через улицу Тарасовская г. Буча Киевской области, для получения гуманитарной помощи.

В тот же день около 11:30 военнослужащий РФ Кашин А.В. выйдя со двора дома №3 по ул. Тарасовская в г. Буча Киевской области, увидел двух гражданских лиц, а именно несовершеннолетнего Нечипоренко Ю.Р. и его отца Нечипоренко Р.В., которые проезжали на велосипедах вблизи супермаркета «АТБ», расположенного в доме. № 4 по указанной улице, после чего, приближаясь к ним, задал последним вопрос «Стоять, что вы здесь делаете?».

Реагируя на этот вопрос, несовершеннолетний Нечипоренко Ю.Р. и его отец Нечипоренко Р.В. остановились, сошли с велосипедов и подняли руки вверх, после чего Нечипоренко Р.В. сообщил, что они местные жители, едут за продуктами, оружие у них отсутствует и угрозы они не несут.

После этого Нечипоренко Р.В. медленно начал возвращаться к своему несовершеннолетнему сыну Нечипоренко Ю.Р., и в этот момент Кашин А.В., реализуя свой преступный умысел, направленный на нападение на гражданское население, соединенное с умышленным убийством, без предупреждения об открытии огня, произвел два выстрела из имеющегося у него неустановленного огнестрельного автоматического оружия в участок грудной клетки Нечипоренко Р.В. с левой стороны, причинив ему телесные повреждения в виде огнестрельных шаровых ранений тела с повреждением внутренних органов, в результате чего наступила смерть Нечипоренко Р.В.

Согласно заключению судебно-медицинского эксперта, смерть наступила в результате множественных сквозных огнестрельных шаровых ранений тела с повреждением внутренних органов, образовавшихся прижизненно, незадолго до смерти, от действия огнестрельного оружия, а именно шаров, обладающих признаками тяжелых телесных повреждений, опасных для жизни, прямой причинно-следственной связи с наступлением смерти. Обнаруженная ушибная рана волосистой части головы образовалась незадолго до наступления смерти, от действия тупого предмета морфологические особенности которого не отразились.

Продолжая реализовывать преступный умысел, направленный на нападение на гражданское население, сопряженное с умышленным убийством, сразу после этого военнослужащий РФ Кашин А.В. совершил оконченное покушение на умышленное убийство, совершив два выстрела из автоматического огнестрельного оружия у несовершеннолетнего Нечипоренко Ю.Р., чем нанес последнему телесные повреждения в виде касательного ранения большого пальца левой кисти и шарового сквозного ранения левой руки, после чего последний упал на землю лицом вниз. После этого, Кашин О.В. произвел еще один выстрел из неустановленного огнестрельного автоматического оружия в лежащего на земле несовершеннолетнего Нечипоренко Ю.Р. в направлении головы последнего, но при этом попал в капюшон несовершеннолетнего. При этом, Нечипоренко Ю.Р. притворился мертвым. Военнослужащий РФ Кашин А.В. решив, что убил Нечипоренко Ю.Р., сразу бросил место событий. Таким образом, Кашин О.В. выполнил все действия, которые считал необходимыми для доведения уголовного преступления до конца, но уголовное преступление не было закончено по причинам, не зависевшим от его воли.

Согласно заключению судебно-медицинского эксперта, Нечипоренко Юрий Русланович, 12.04.2007 г.р., получил следующие телесные повреждения, вызванные выстрелами из огнестрельного оружия и могли возникнуть в срок и при вышеуказанных обстоятельствах:

- Касательное огнестрельное ранение на ладонной поверхности между фаланговым суставом I пальца левой кисти с краевым переломом основания проксимальной фаланги этого пальца со смещением отломков, которые по критерию продолжительности расстройства здоровья, согласно п. п 2.2.1.а.в и 2.2. «Правил судебно-медицинского определения степени тяжести телесных повреждений», утвержденных Приказом Минздрава Украины от 17.01.1995 №6, относятся к телесным повреждениям средней степени тяжести;
- Сквозное огнестрельное ранение мягких тканей левого предплечья в верхней трети, по критерию продолжительности расстройства здоровья, в соответствии с п. п 2.3.2.а и 2.3.3 «Правил судебно-медицинского определения степени тяжести телесных повреждений», утвержденных Приказом МЗ Украины от 17.01.1995 №6, относятся к легким телесным повреждениям.

После того как военнослужащий РФ Кашин А.В. ушел, раненый Нечипоренко Ю.Р. поднялся и побежал в детский сад, где ему была оказана первая медицинская помощь.

Итак, военнослужащий РФ Кашин А.В. совершил другие нарушения законов и обычаев войны, предусмотренные международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, что выразилось в законченном покушении на умышленное убийство Нечипоренко Ю.Р., чем нарушил требования ст.ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны, подписанной в г. Женеве 12.08.1949 и ст. ст. 43, 44, 51, 75 дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I).

Таким образом, при изложенных выше обстоятельствах, военнослужащий РФ Кашин А.В. обоснованно подозревается в совершении других нарушений законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, соединенных с законченным покушением на умышленное убийство, то есть в совершении преступления, предусмотренного ч. 2 ст. 15 ч. 2 ст. 438 УК Украины.

Старший следователь 1-го отдела следственного управления
Главного управления СБ Украины
в г. Киеве и Киевской области

Александра ДРЕЕВА

«СОГЛАСОВАНО»

Прокурор отдела

Киевской областной прокуратуры

Инна КИРИК

» » 2023 года

О подозрении мне сообщено и письменное уведомление о подозрении от «__» _____ 2023 получил в «__» час. «__» минут «__» _____ 2023 года

Подозреваемый: _____ / _____

На основании статьи 276 Уголовного процессуального кодекса Украины подозреваемой безотлагательно уведомлены и детально разъяснены ее права, как подозреваемой, предусмотренные статьей 42 Уголовного процессуального кодекса Украины, а именно:

- 1) знать, в совершении какого уголовного преступления его подозревают;
- 2) быть четко и своевременно уведомленным о своих правах, предусмотренных Уголовным процессуальным кодексом Украины, а также получить их разъяснение;
- 3) по первому требованию иметь защитника и свидание с ним до первого допроса с соблюдением условий, обеспечивающих конфиденциальность общения, а также после первого допроса – иметь свидание без ограничения их количества и продолжительности: участие защитника в проведении допроса и других процессуальных действий; на отказ от защитника в хоть какой момент уголовного производства: на получение правовой помощи защитника за счет государства в случаях, предусмотренных Уголовным процессуальным кодексом Украины и/или законом, регулирующим предоставление бесплатной правовой помощи, в том числе в связи с отсутствием средств на ее оплату;
- 4) не говорить ничего по поводу подозрения против него или в любой момент отказаться отвечать на вопросы;
- 5) давать пояснения, показания по поводу подозрения или в любой момент отказаться их давать;
- 6) требовать проверки обоснованности задержания;
- 7) в случае задержания или применения меры пресечения в виде содержания под стражей – на немедленное уведомление членов семьи, близких родственников или других лиц о задержании и месте своего пребывания в соответствии с положениями статьи 213 Уголовного процессуального кодекса Украины;
- 8) собирать и представлять следователю, прокурору, следователю судьи доказательства;
- 9) участвовать в проведении процессуальных действий;
- 10) во время проведения процессуальных действий задавать вопросы, подавать свои замечания и возражения относительно порядка проведения действий, которые заносятся в протокол;
- 11) применять с соблюдением требований Уголовного процессуального кодекса Украины технические средства при проведении процессуальных действий, где он участвует. Следователь, прокурор, следственный судья, суд вправе запретить применение технических средств при проведении отдельного процессуального

действия или на определенной стадии уголовного производства с целью неразглашения сведений, содержащих охраняемую законом тайну, касающихся интимной жизни лица, о чем выносятся (постановляется) мотивированное постановление (определение):

12) заявлять ходатайство о проведении процессуальных действий, об обеспечении безопасности для себя, членов своей семьи, близких родственников, имущества, жилья и т.п.;

13) заявлять отводы;

14) ознакомляться с материалами досудебного расследования в порядке, предусмотренном статьей 221 Уголовного процессуального кодекса Украины, и требовать открытия материалов согласно статье 290 Уголовного процессуального кодекса Украины;

15) получать копии процессуальных документов и письменные уведомления;

16) оспаривать решения, действия и бездействие следователя, прокурора, следователя судьи порядке, предусмотренном Уголовным процессуальным кодексом Украины;

17) требовать возмещения вреда, причиненного незаконными решениями, действиями или бездействием органа, осуществляющего оперативно-розыскную деятельность, досудебное расследование, прокуратуры или суда, в порядке, определенном законом, а также восстановление репутации, если подозрение не подтвердилось;

18) пользоваться родным языком, получать копии процессуальных документов на родном или другом языке, которым он владеет, и при необходимости пользоваться услугами переводчика за счет государства.

Подозреваемый, который является иностранцем и содержится под стражей, имеет право на встречи с представителем дипломатического или консульского учреждения своего государства, которое ему обязано обеспечить администрация места заключения.

О подозрении мне сообщено, сообщения о подозрении и памятка о процессуальных правах и обязанностях вручены, права подозреваемого объявлены и разъяснены.

Подозреваемый _____

(подпись, инициалы, фамилия)

« ____ » _____ 2023 года

*Уведомление о подозрении осуществил,
письменное уведомление о подозрении вручил,
права подозреваемому сообщил и разъяснил, а также
памятку о процессуальных правах подозреваемого вручил:*

**Старший следователь следственного управления
Главного управления СБУ Украины
в г. Киеве и Киевской области**
